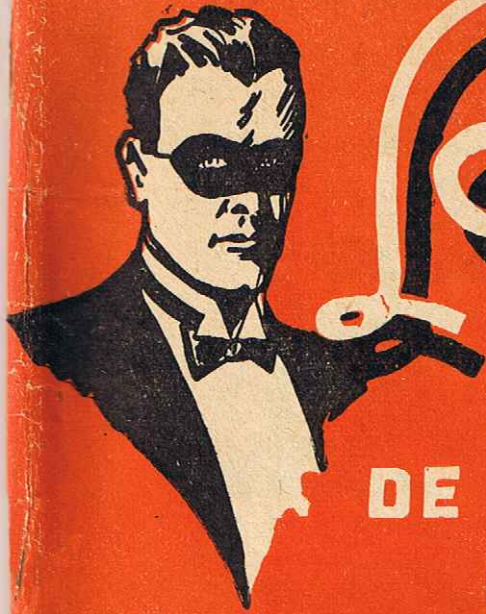

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Vreemde Chauffeur

Nr 2105

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE VREEMDE CHAUFFEUR

HOOFDSTUK I.

REGINALD PUNCH WIL VOORUIT KOMEN

Een van de fraaiste huizen van de Cromwellstreet wordt bewoond door Lord William Aberdeen, 'de bekende Londense filantroop.

Het huis zelf is niet groot en dat is maar goed ook, want het bediendenpersoneel van Zijn Lordschap is klein, hij kan volstaan met een oude huishoudster, een kamerbediende van Franse oorsprong, met spierwit haar, Gaston geheten, en een kok, die echter 's avonds reeds weer vertrekt.

De huishoudster heeft verder nog de beschikking over een werkmeid en dat is al.

Dat kleine personeel is er aan gewend, dat de gewoonten van Zijn Lordschap zeer ongeregeld zijn.

Het is volstrekt niet verwonderlijk, als hij 's nachts niet thuis komt, of pas zeer laat, tegen drie of vier uur, en niemand vindt het verbazingwekkend, als Lord Aberdeen om tien uur in de ochtend eensklaps naar Parijs, naar Ma-

drid of zelfs naar New York vertrekt, zonder dat daarvan nog een uur geleden sprake was.

Hij is van een grillige aard en daarmee houden de oude huishoudster en Gaston rekening.

Zij hebben overigens een voortreffelijke meester aan hem, die zij op de handen dragen en datzelfde kan gezegd worden van Charles Brand, de jonge vriend van Zijne Lordschap, wiens taak het is de eindeloze lijsten bij te houden, waarop de namen genoteerd staan van al degenen, die op een of andere wijze, in geld, of in morele steun hulp ontvangen van de algemene bekende weldoener.

Achter het huis strekt zich een grote tuin uit, zeker zeer groot voor deze buurt en waarin de garage en het tuinhuis gemakkelijk een plaats kunnen vinden.

Lord Aberdeen is een groot plantenliefhebber en men kan hem vaak in zijn tuin bezig zien met allerlei tuinbouwkundige werkzaamheden.

Het was omstreeks half drie in de namiddag, en Lord Aberdeen was met zijn vriend Charles Brand in zijn werkkamer gezeten, een ruim, tot arbeid nodend vertrek, waarvan de beide vensters op de tuin uitzagen.

Zijne Lordschap zat voor zijn schrijftafel en bestudeerde met grote aandacht een stuk papier, waarop een aantal namen voorkwam, en dat Brand hem zo even ter hand had gesteld.

De beide heren hadden zich dadelijk na de lunch naar het werkvertrek begeven, omdat zij, in verband met een vrij langdurige reis van Lord Aberdeen een weinig ten achter waren geraakt met hun administratief werk.

Juist had Zijne Lordschap de lijst ten einde gelezen, terwijl hij nu en dan een gebrom van goedkeuring liet horen, toen er geklopt werd en de oude Gaston binnen kwam.

— Ik vraag u verschoning, Mylord, wanneer ik u stoor, daar is een heer, die u wenst te spreken.

— Een werkelijke heer, Gaston, of iemand, die er als een heer uitziet? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij de lijst neerlegde.

De oude kamerbediende haalde verlegen de schouders op en zei:

— Ik weet het niet precies, Mylord, hij kwam in ieder geval in een heel grote auto aanrijden, met twee man op de chauffeursbank.

— Hoe is de naam van de man met de auto en de twee bedieningsmannen?

— Hier is zijn kaartje, Mylord!

En Gaston stak zijn meester een visitekaartje toe, waarop deze las: Reginal Punch, Maida Vale, 93.

— Nooit van gehoord! bromde hij voor zich heen.

— Ik wel! zei Charles Brand zachtjes.

Hij boog zich over naar Lord Aberdeen en vervolgde fluisterend:

— Hij staat op het nieuwe lijstje.

— Dat verandert de gehele zaak! zei Lord Aberdeen, na het horen van de geheimzinnige woorden, die voor hem echter zeer gewoon schenen te zijn.

Hij wendde zich naar Gaston en vervolgde:

— Zeg meneer Punch, dat ik aanstonds bij hem kom. Je hebt hem zeker in de ontvangkamer gelaten?

— Ja Mylord, daar zit hij en bekijkt uw schilderijen. Hij vindt ze niet erg mooi, de lijsten zijn zo smal, zegt hij!

— O, is het in die tijd! hernam Lord Aberdeen en hij en Charles bleven weer alleen.

Toen de voetstappen van Gaston geheel waren weggestorven, zei Brand op zachte toon:

— Ik zei al, dat ik de man op je lijstje geplaatst heb. Ik ken hem een weinig, hij is buitengewoon rijk.

— Hoe is hij dat geworden?

— Voornamelijk met legerleveranties. Hij is spekslager, om het maar ronduit te zeggen! Hij heeft ontzaglijk grote leveringen aan het leger gedaan, ook aan

het buitenland en dat heeft hem er in enige jaren bovenop geholpen!

— Dan is het dus wel waarschijnlijk, dat ik niet alleen met de man te doen zal krijgen als Lord Aberdeen, maar ook als John Raffles!

De beide vrienden verlieten nu het vertrek en zoals de oude der beide mannen daar door de gangen van zijn huis liep, zou men zeker geen ogenblik hebben kunnen vermoeden, dat hij inderdaad de lang gezochte gentleman-inbreker was, John Raffles in eigen persoon, de grootste vijand van Scotland Yard en meer in het bijzonder van Phileas Baxter en van James Sullivan, respectievelijk hoofdinspecteur en detective.

Na enige gangen te zijn doorgelopen en een trap te zijn afgedaald, staken de beide vrienden de vestibule van het huis binnen.

Daar troffen zij een man aan, die als weinige anderen de stempel van zijn voormalig beroep op zijn gelaat droeg.

Hij was groot, zwaar, rood en glimmend.

Zijn wangen hingen in dikke plooiën op zijn halsboord neer, als van een bulldog, en zijn kleine ogen verdwenen bijna onder de lagen spek.

Als de heer Punch al wenkbrauwen had, dan zag men dat toch bijna niet, daar ze van zeer lichte kleur waren, evenals zijn hoofdhaar, dat als varkensborstels omhoog stond.

Hij droeg een lichtgrijs wandelcostuum, met een wit piqué vest, waarop een dikke gouden horlogeketting bengelde en dikke vingers schitterden van juwelen ringen.

De bezoeker was op dit ogenblik bezig met het bestuderen van een prachtige Rubens, een oorspronkelijk stuk, dat Raffles heel wat geld had gekost.

Hij wendde zich om, trad de heer des huizes met een joviaal gebaar tegemoet en stak hem zijn hand toe, breed als de vin van een walrus.

Raffles raakte de vingertoppen even aan, wees de bezoeker een stoel en zei:

— Ik zie dat gij mijn schilderijen bekijkt, mijnheer Punch en ik hoop, dat ze in uw smaak vallen!

— Ja, ja, dat gaat vrijwel, Mylord!

Hij wees op de Rubens en vervolgde:

— Ik heb ook zo 'n ding, een huilende vrouw met een kind op haar schoot, maar dat is veel groter en ook niet zo oud! Maar anders respect hoor! Werkelijk een mooi stukkie. Maar de lijst kon wel eens een beetje nieuw verguldsel velen; als u bij gelegenheid eens bij mij komt, dan zal ik u naar een kamer brengen, die vol hangt met schilderijen, en allemaal olieverf, Mylord!

— Ik hoop het waar te nemen, mijnheer, zei Raffles glimlachend. En zoudt gij nu zo goed willen zijn mij het doel van uw bezoek mede te delen?

— Dat zullen we hebben, Mylord! zei Punch, terwijl hij zich voorzichtig op een stoel plaatste, die niettemin verdacht kraakte onder zijn gewicht.

Hij haalde een sigarenkoker van echt krokodillenleder te voorschijn, opende hem en hield hem Raffles voor.

— Opsteken? vroeg hij joviaal.

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer Punch, maar ik rook nooit sigaren zo vroeg in de namiddag.

— Dan permitteert u zeker wel, dat ik er zelf de brand insteek?

— Ik zou u niet gaarne weerhouden!

Reginald Punch haalde een gouden aanstekertje te voorschijn en een ogenblik later blies hij met blijkbaar welbehagen een dikke rookwolk uit.

— Er gaat toch niets boven echte Havana's van twee shillings het stuk! zei hij met een zucht van voldoening. Vindt u het duur, Mylord?

— Dat hangt er van af, mijnheer Punch. Voor iemand, die verstand heeft van sigaren is het vrij duur en voor iemand, die er niets van weet, is het een vermogen!

— Haha, goed gezegd! Hoe vindt u mijn wagentje? Tachtig paards Rolls

Royce, pas uit de fabriek, vijf en dertig honderd pond!

— U somt daar haar goede hoedanigheden zo volledig op, mijnheer Punch, dat ik mijn oordeel wel voor mij kan houden, zei Raffles glimlachend. Ik ken het merk en ik waardeer zijn goede eigenschappen. Alleen, u neemt het mij niet kwalijk, staat die vuurrode kleur mij niet aan!

— Dacht ik al, dacht ik al, riep Punch uit. Al die adellijke heren hebben altijd wat op de kleur aan te merken.

— Maar zoudt u mij nu niet eens willen zeggen, wat mij eigenlijk de eer van uw bezoek verschaft?

— Daar kom ik dadelijk op, Mylord! Laat ik maar met de deur in huis vallen, ik wil mij laten voorhangen als lid van de Windsor Club!

Raffles en Brand raadpleegden elkan- der snel met de blik en daarop antwoorde de eerste:

— Dat is een loffelijk voornemen, mijnheer Punch! En ik hoop, dat gij er zult in slagen! Ik kan echter niet goed inzien...

— Ik kom er dadelijk op! Ik weet dat het een deftige club is en omdat ik vroeger slager ben geweest, daar geneer ik mij niet voor, hoor, nee, om de rommel niet, daarom ben ik bang, dat zij mij misschien zouden weigeren, als ik geen ruggesteuntje had, en aan een affront stel ik mij natuurlijk niet graag bloot, dat begrijpt u wel!

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, antwoordde Raffles, die belang in de zaak begon te stellen.

— Nu ben ik eerst naar de president van uw club gegaan, maar die maakt een lange reis buitenlands en toen was ik natuurlijk op de vice-president aangewezen, en nu kom ik bij u om u te vragen, of u niet zo goed wilt zijn, mij

een zetje te geven. Een man van mijn stand moet lid zijn van een fijne club, heb ik gehoord, anders is hij geen knip voor zijn neus waard!

— Men heeft u goed ingelicht, mijnheer Punch, en als het van mij afhangt, dan zult u het lidmaatschap van de Windsor Club deelachtig worden! Ik maak er u echter opmerksaam op, dat ik de ballotage niet kan beïnvloeden.

— Wie is dat, die ken ik niet! Zeker een Fransman?

— Pardon, ik heb mij waarschijnlijk niet duidelijk genoeg uitgedrukt, hernam Raffles hoffelijk, terwijl Brand zich haastig omwendde, teneinde de lach te verbergen, die hij voelde opkomen, ik bedoelde dat ik geen invloed kan uitoefenen op de toelating zelve! Gij weet waarschijnlijk, dat over uw aannemen als lid beslist wordt door middel van witte en zwarte kogels, welke de leden in een bus gooien. Maar ik geloof u wel te kunnen toezeggen, dat ik al mijn best zal doen, om de leden gunstig voor uw candidatuur te stemmen.

— Dat is alles, wat ik van u verlang, Mylord! riep de voormalige spekslager uit en weer stak hij zijn brede zwemvin uit, waarvan Raffles alleen weer de toppen aanraakte. Dan wil ik u niet langer ophouden, moeder de vrouw, ik wil zeggen, mevrouw Punch, wacht op me, om een rijtoertje te gaan maken. Komt u eens bij mij aanwippen? Helemaal sang façong, ik houd niet van malle drukte, al zeg ik het zelf! Allemaal heel eenvoudig en sang chenee, een glaasje champagne, een hapje oesters en voor de rest geen nieuws! En nu wil ik u groeten, Mylord, en u ook, meneer ding- ges, ik ben uw naam vergeten!

En hiermee was hij verdwenen, twee verbaasden achterlatend.

HOOFDSTUK II.

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

Raffles haalde met een afgemeten gebaar een sigaret uit zijn koker, stak ze aan en zei toen tot Brand:

— Wij hebben al met enige parvenu's te maken gehad, die hun ontstaan aan plotselinge invloeden dankten, maar dit is werkelijk een uniek staaltje, de man is bijna net zo erg als die zonderlinge sinjeur, die absoluut graaf of baron wilde worden, en die wij in het Noorden van Italië het papieren kasteel hebben aangesmeerd met titel en al. (*)

— Natuurlijk herinner ik mij dat, die goede Visconti di Bompis! Het was de beste grap, die wij in lange tijd gehad hadden!

— Welnu, ik geloof, dat deze heer Punch van het zelfde maaksel is. En toch heeft hij iets sympathieks, hij maakt er tenminste geen geheim van, dat hij een zeer onbeschaafd individu is en hij verloochent zijn afkomst niet. Het verheugt mij om verschillende redenen, dat de man op ons lijstje staat! Heb je al een onderzoek gedaan naar zijn omstandigheden?

— Ik weet alleen maar, dat hij getrouwd is, een dochter heeft en ook nog een pupil, een meisje van een jaar of twintig, ik geloof, een weesje, de doch-

ter van een neef of zwager, dat nu bij hem in huis woont!

— Ken je het huis?

— Neen, zover hebben mijn onderzoekingen zich nog niet uitgestrekt!

— Nu het heeft geen haast, dat vinden wij later wel.

— Denk je er werkelijk over, om die man behulpzaam te zijn bij zijn poging om lid van de Windsor Club te worden?

— Waarom niet? Om je de waarheid te zeggen, laat het mij volkomen koud, wie er lid van is en of het met de deftigheid een beetje bergaf gaat! Ik meen mij te herinneren, dat wij in de laatste tijd leden hebben aangenomen, met wie wij niet gaarne in fijn gezelschap zouden worden gezien, alleen omdat zij zo bijzonder rijk waren!

— Dat is zo en dat heeft het peil van de Windsor Club zeker niet verhoogd. Dus, als alles goed gaat, zullen wij de heer Reginald Punch binnenkort als nieuw lid mogen verwelkomen!

— Nu, mijn welkomsgroet zal niet bijzonder geestdriftig zijn, zei Raffles schouderophalend. Het verheugt mij alleen, dat ik hem daardoor des te beter in het oog kan houden. Zullen wij nu maar eens voortgaan met ons lijstje? Die man heeft ons erg opgehouden!

— Ik ben tot je dienst!

Een ogenblik later waren de beide vrienden weer gebogen over de lijst

(*) Men zie hiervoor No 1017 van deze serie.

met namen van hulpbehoevenden en luisterde de gentleman-inbreker vol aandacht naar de uiteenzettingen van Charles Brand die al de personen zelf bezocht had, ten einde zich door eigen aanschouwing te overtuigen, of zij werkelijk steun verdienden.

Nadat zij ruim twee uren gewerkt hadden, en Raffles een aantal adressen had overgenomen van het lijstje, kleedden de vrienden zich voor het diner, dat zij die dag in het Carlton Hotel zouden gebruiken, om daarna het Criterion te bezoeken, waar een geheel nieuw programma zou gaan.

Het was bij zessen, toen de grote, blauw gelakte auto voor de deur stilstond, bestuurd door James Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw, en die door zijn ongehoorde kracht reeds menigmaal van groot nut was geweest bij vele gevaarlijke avonturen van zijn meester.

Een half uur later stond de auto stil voor het weelderige hotel en de vrienden traden de prachtige eetzaal binnen.

Het was er reeds tamelijk druk bezet, maar de gediensstige kellner bracht hen naar een tafeltje, niet ver van het podium, waarop het klein orkestje had plaats genomen, dat tafelmuziek zou maken.

Raffles liet zijn blikken even rond wagen en vestigde ze toen met een uitdrukking van schrik op een kleine groep personen, die niet ver van de gang waren gezeten.

Een lid van dat troepje had hij dadelijk herkend, ofschoon hij met de rug naar hen toezat.

Het was Reginald Punch in hoogst eigen persoon.

Hij zat te eten alsof hij planken zaagde, en zwoegde met beide armen, ver voorovergebogen.

Naast hem, halverwege met haar brede rug naar Raffles en Brand toegewend, zat een zwaarlijvige vrouw, in een zijden toilet, dat haar aan alle kanten

om het vette lichaam spande, en het rijk opgemaakte kapsel versierd met een algrette, waardoor zij wel wat geleeke op een arrepaard.

Aan de andere kant van de tafel zaten twee meisjes in avondtoilet, ongeveer twintig jaar oud, de een hoogblond, de andere ravenzwart, de een met vergeet-me-niet-ogen, de andere met levendige, zwarte kijkers, de een een volslank, de andere lenig als een riet.

Zij zaten zo, dat Raffles en Brand hen juist in het gelaat konden zien.

Brand had nu ook reeds de spekslagersfamilie in het oog gekregen en zei op zachte toon:

— Die dikke vrouw is de echtgenote, de blonde jongedame is de dochter, Margret, en de zwarte is de pupil, Maud.

— Aangenaam kennis te maken, zei Raffles op zachte toon en met een lichte buiging in de richting van de ijverig etende echtelingen. Het moet bepaald een vermaak zijn, een man van die soort te bestellen! Hij leent er zich opmerkelijk goed toe! Zie die man nu toch eens eten!

Raffles keek een ogenblik geamuseerd naar het schouwspel en merkte toen zachtjes op:

— Het zal noodzakelijk zijn, dat wij daarginds de inrichting van het huis een weinig bestuderen. Ik wilde wel, dat een van ons beiden daar zijn intrek kon nemen, tijdelijk natuurlijk, ten einde zich op de hoogte te stellen van de gewoonten van die croesus.

— Waarom zou je er niet eens eenvoudig een bezoek gaan brengen! De goede man heeft je immers uitgenodigd!

— Dat zal ook nog wel gebeuren, maar het is niet voldoende. Aan een visite hebben wij niet genoeg voor zulk een onderneming. Mensen van zijn soort die zoveel geld bijeen gegaard hebben, zijn er tamelijk bevreesd voor, het weer te verliezen, en nemen vele en velerlei maatregelen om het te beschermen. Die

moet ik kennen, alvorens mijn slag te kunnen slaan.

— Ja, dan zou het wellicht het beste zijn, als een onzer daar een betrekking trachtte te krijgen. Op die ouderwetse, maar beproefde wijze kan men nog altijd het beste de plaatselijke gesteldheid opnemen. Het is jammer, dat je mij juist hebt opgedragen, een kleine reis naar het Noorden van Schotland te ondernemen, in verband met je plannen, daar een sanatorium voor ziekelijke mijnwerkerskinderen te stichten!

— Dat is waar ook! hernam Raffles. En dat mag niet worden uitgesteld, want er zijn nog meer liefhebbers voor de grond, waarop wij het oog hebben! Neen, je moet daar bepaald heen! Nu, dan zal ik zelf mij wel aanbieden. Allicht is er een huisknecht of een chauffeur nodig. Een man van die rijkdom zal er natuurlijk wel minstens een half dozijn bedienden op nahouden!

— Elf, Edward!

— Wel verbazend! Dan is hij wel heel groot behuisd!

— Dat is hij ook! Hij bewoont een van de grootste huizen aan de Maida Vale en je weet hoe groot de huizen daar zijn!

— Des te beter! Zoveel te meer kans heb ik, dat er een mannetje te weinig is!

Raffles bleef een ogenblik zwijgend naar het groepje kijken en hernam toen.

— Die pupil van onze man is waarlijk een mooi meisje. Hoe heet zij ook weer?

— Maud, Maud Elfridge.

— Juist! Waarom bloost zij opeens zo? Waarom veinst zij eensklaps zoveel belangstelling voor de asperges op haar bord?

— Daar passeert de jonge Prentice Gardner, die hen groet! Zou het daarom misschien zijn?

— Best mogelijk! Dan heeft zijn voorbijgaan ook een bijzondere uitwerking op de dochter, haar naam?

— Margaret!

— Ja, juist, op de lieve blonde Margaret! Want ook zij wordt zo rood als een ploenroos, hetgeen haar allerliefst staat. En onze vriend Gardner is een gelukkig man te noemen! Als twee lieve jonge meisjes zo hevig blozen, wanneer men voorbijgaat dan pleit dat voor die man.

Op dat ogenblik was de jongeman, die het onderwerp van de belangstelling van Brand en Raffles vormde, verder gegaan en hij stond nu vlak naast het tafeltje der beide vrienden.

Toen pas zag hij hen en kwam met een glimlach om de lippen naderbij.

Prentice Gardner was nog jong, hoogstens drie en twintig jaar, met een prettig, open gelaat en tintelende, donker blauwe ogen.

Hij was in rok en het kledingstuk deed zijn slanke, gespierde gestalte goed uitkomen.

Raffles en Brand kenden hem van de Windsor Club, waar hij in de laatste tijd echter zelden kwam, want hij had een groot gedeelte van het fortuin, hetwelk zijn vader hem niet lang geleden had nagelaten, in een eigen onderneming gestoken, die veel van zijn werkkraacht vergde.

— Wat zwerft gij rond als een verdoolde ziel, mijn waarde Gardner? vroeg Raffles, terwijl hij de jonge mand de hand toestak. Zoekt gij naar kennissen?

— Ik had inderdaad een afspraak, Mylord, maar ik zie mijn man niet. Gij kent hem, Dick Fraser.

— Ja, zeker! antwoordde Raffles. Werkt hij nog altijd even hard?

— Te hard naar mijn zin, Mylord! Gij weet, dat ik hem dadelijk op de fabriek heb genomen, toen ik hoorde, dat hij afgestudeerd was. Hij is zeldzaam begaafd en buitengewoon ijverig! Als hij zo voortgaat, zal ik zijn salaris spoedig kunnen verhogen, ha, ha, het is wel komiek, dat ik een oude schoolkameraad op die wijze tot werkgever ben!

— Nu, gij had een slechtere kunnen treffen, mijn waarde Gardner, antwoordde Raffles. Maar nu zou ik u wel een vriendelijk verzoek willen doen, blijf hier niet te lang praten! Die dikzak daarginds, Reginald Punch, schijnt u te kennen, of ten minste doen de jonge dames in zijn gezelschap dat, en als de goede man omkijkt en u hier bij mij ziet, dan is hij in staat, met zijn servet om zijn vette nek, hierheen te komen en een scène uit een klucht op te voeren!

Prentice had even omgekeken en zei nu glimlachend:

— Ja, hij is geen bijzonder prettig man. Maar hoe vindt gij zijn pupil?

Raffles behoefde maar een enkele blik op het gelaat van de jonge man te werpen, om te weten, wat er in het gemoed van Gardner omging.

— Wel, het is een lief meisje, zou ik zeggen, zei hij droogjes. Zij ziet er heel goed uit.

— Niet waar? zei de jonge fabrikant, met een warme klank in zijn stem.

— Maar hoe vindt gij nu de dochter,

mijn waarde? vroeg Brand. Is zij niet zeer bevallig?

— O, zij ziet er niet kwaad uit, zei Gardner met die onverschilligheid van de verliefde, wiens gehele gemoed in beslag is genomen door een ander voorwerp van verering.

— Niet kwaad? riep Brand verontwaardigd uit. Maar mijn hemel, zij is een schoonheid! En een schoonheid, die waarschijnlijk een paar miljoen zal meebrengen!

— Dat laat mij volkomen koud, Charles, zei Prentice schouderophalend. En Dick ook, daar ben ik zeker van!

— Ah zo, is je vriend Dick al zover, dat hij dienaangaande een gevestigde overtuiging heeft? hernam Brand lachend. Nu, wij zullen je maar niet langer ophouden, je hart zal wel ergens anders heen trekken!

— Mijn hart zeker, als het daarvan alleen afhing... zei Prentice Gardner zuchtend.

En met deze woorden nam de jonge fabrikant afscheid van de twee vrienden.

HOOFDSTUK III.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Raffles keek Prentice Gardner met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat na, toen deze weer terugkeerde en nogmaals beleefd de hoed afnam voor het gezin Punch.

— De meisjes geven een herhaling van de opvoering van zoeven, zei hij spottend. Zij blozen om het hardst.

— Ja, ik vrees hier voor een kleine tragedie; ik ben bang, dat zij beiden verliefd zijn op onze vriend Prentice! zei Brand. Als dat maar goed afloopt!

— Ik geef Margaret in het geheel geen kans! zei Raffles schouderophalend. Het is duidelijk, dat onze vriend Prentice zijn zinnen gezet heeft op Maud en ik geloof, dat hij er wel de man naar is, om zijn wil door te zetten.

— Maar lieve hemel, wat is dat? zo viel hij zichzelf in de rede.

Er was wel reden toe, want Reginald Punch, die waarschijnlijk door zijn dochter of door zijn vrouw in kennis was gesteld van het feit, dat Prentice Gardner een kort bezoek had gebracht aan het tafeltje van zijn nieuwe kennis, had het hoofd omgewend, Lord Aberdeen in het vizier gekregen en stond nu met veel omslag op, na de schotel met hors d'œuvres behoorlijk te hebben leeggegeten.

Hij veegde zijn mond af met zijn servet, dat nog steeds om zijn hals gebonden was en kwam druk gebarend, ter-

wijl hij reeds in de verte begon te roepen, op Raffles toe.

— Zo, Lord Aberdeen! Blij je te zien! riep hij, en op vijftien passen van het tafeltje maakte hij reeds aanstalten om zijn hand uit te steken. Verdikkeme, was toch bij ons komen zitten, hoe meer zielen hoe meer vreugd, zeg ik maar! Je geneert je toch niet, omdat ik millionair ben? Kom, dat is maar maligheid, hoor! Ik ben helemaal niet trots, al ben ik nu boven Jan en ik ga graag met iedereen om, natuurlijk tot een zekere hoogte!

Aldus schreeuwende, tot groot vermaak van de omzittenden, had hij het tafeltje van Raffles bereikt en stak hem nu zijn rode, vlezigige hand toe.

Als van ouds raakte Raffles eventjes, met een vies opgetrokken neus, de vingertoppen van de voormalige slager aan en zei:

— Ik heb een klein gebrek, mijnheer Punch, dat is, dat ik het liefst met mijn vriend alleen dineer! Hoe gaat het overigens?

— Wel, natuurlijk puikbest, mijn waarde heer! En hoe staat het met de ballot?

— Ik vraag u verschoning, mijnheer Punch, maar daarvan heb ik nog geen werk kunnen maken, de tijd was nog wel wat kort, dat moet gij toegeven! Ik beloof u echter, dat ik mijn best zal

doen, nog hedenavond, nadat ik naar het « Criterium » ben geweest, spreek ik een groot aantal leden op de club en dan zal ik uw zaak bepleiten!

— Gaat u naar het « Criterium »? Verdraaid, dat treft! riep de voormalige slager gulhartig uit. Daar gaan wij ook juist heen! Rij met ons mee, ge-
neer je niet, er is plaats in de auto!

— Uw aanbod is zeer vriendelijk, mijnheer Punch, maar ik zal er geen gebruik van maken, antwoordde Raffles met een flauw lachje. Ik heb mijn eigen auto voor het Carlton staan.

— Nu, het was van harte gemeend, hoor! Maar u komt ons in ieder geval morgen toch eens opzoeken om het resultaat van uwe besprekingen met de leden mee te delen?

— Ik hoop het waar te nemen, mijnheer Punch, zei Raffles, maar zonder enige geestdrift. Zijt gij morgenmiddag om drie uur thuis?

— O, voor goede vrienden ben ik altijd thuis, en vooral als ik vooruit gewaarschuwd wordt!

En met deze verzekering wuifde hij Zijne Lordschap en Charles Brand genadig toe en keerde naar zijn dames terug.

Toen hij weer gezeten was en als uitgehongerd op een portie asperges aanviel, welke hij met mes en vork in kleine stukjes sneed, zei Brand:

— Denk je er werkelijk morgen heen te gaan?

— Natuurlijk, en ik zou je wel willen vragen mij te vergezellen! Het is goed, als men van te voren het terrein van zijn werkzaamheden eens kan onderzoeken, dat bespaart moeite en tijd.

De beide vrienden spraken nog enige tijd door over het onderwerp, dat thans hun aandacht gevangen hield, maar intussen hielden zij het groepje Punch en ook Prentice Gardner goed in het oog.

De jonge fabrikant had eindelijk een lege stoel gevonden aan een klein tafeltje en vandaar wisselde hij voortdurend steelsa blikken met Maud Elfridge.

Na enige tijd zei Brand hoofdschuddend:

— Onze jonge vriend moet wel erg verliefd zijn! Ik heb hem al eens met zijn vork in de sauskom zien prikken, terwijl hij zijn blikken gevestigd hield op dat mooie, zwartlokkige jonge meisje.

— Ik wens hem het beste toe, dat is alles wat ik zeggen kan, zei Raffles.

De twee vrienden hadden nu hun maaltijd geëindigd en Raffles had de kellner verzocht zijn auto te laten voor-
komen.

Het toeval wilde, dat Raffles en Brand bijna tegelijkertijd met de familie Punch de peristyle van het grote hotel bereikten, waar de twee auto's juist achter elkaar waren komen voor-
rijden.

— Is dat uw wagentje? Dat blauwe dingetje? vroeg de ex-slager, wijzende op de kleine, maar fijn gelijnde Morrislimousine.

— Ja, mijnheer Punch, antwoordde Raffles glimlachend. Bevalt zij u nogal?

— Een aardig wagentje, maar een beetje klein, zou ik zeggen!

— Zeven plaatsen! zei Charles Brand glimlachend.

— Zeven! In mijn wagen kunnen gemakkelijk negen mensen zitten! Nu, ieder zijn meug, maar eerlijk gezegd vind ik mijn Rolls Royce mooier! En wat zegt u van het stel voorop? Chique kerels, hé?

— Daarop let ik steeds minder, mijnheer Punch, antwoordde Raffles. Voor mij is de hoofdzaak, dat mijn chauffeur goed sturen kan, en ik word liever veilig door de straten van Londen gebracht door een man, die misschien niet heel zuiver geschoren is, dan dat ik tot splinters word gereden door een heerschap, dat een uur in de wind naar Patchouli ruikt!

— Ik wilde, dat Mylord dat eens aan onze chauffeur John zei! riep nu Margaret lachend uit. Want hij ruikt werkelijk naar Patchouli en hij kan ook niet zo bijster goed chaufferen!

— Dat zal mettertijd wel beter worden! gromde haar vader, die niet kon velen, dat men een aanmerking maakte op iets, wat hen toebehoorde, of waarover hij baas was.

— Dan hoop ik alleen maar, papa, dat John er een beetje haast mee maakt, vóór wij door hem door de portieruiten worden geslingerd, hernam Margaret.

— Maar we staan hier maar te praten en ik stel u niet eens voor, Mylord! riep Reginald Punch eensklaps uit. Dit is moeder de vrouw, dit is mijn dochter Margaret, daar heb je mijn pupil Maud Elfridge, dat is Mylord Aberdeen, meisjes en dat is zijn vriend, mijnheer Charles Brand! En nu geen omslag meer, u kruipt gezellig bij ons in de auto en wij rollen samen lollig naar het Criterium!

— Ik moet u waarlijk nog eens bedanken, mijnheer Punch, voor uw zo hoffelijk aanbod, zei Raffles met een diepe buiging, maar waarlijk, ik maak liever van mijn eigen auto gebruik.

— U zult mij niet horen aandringen, Mylord! riep de voormalige slager luidruchtig. Ieder zijn meug! Vrijheid, blijheid, dat zeg ik maar! Tot morgen dan, Mylord!

Raffles boog zo diep, dat hij de dikke rode hand niet zag, die al weer door de lucht zwaaide, herhaalde deze buiging voor de dames en daalde met Brand de paar treden af, die naar de grote voorhal van het hotel leidden.

— Die man wordt werkelijk vervelend! zuchtte Raffles, terwijl hij zich achterover in de kussens liet vallen. Ik hoop, dat alles spoedig achter de rug zal zijn!

... ..

De volgende namiddag, omstreeks half drie, stond de fraaie blauwe auto stil voor het grote huis in Maida Vale, hetwelk Reginald Punch een jaar geleden omstreeks gekocht had.

Het was op verre afstand duidelijk te onderscheiden, daar het sterk afstak bij de andere huizen, want het was nieuw opgeverfd en alles, wat steen was, was geschuurd, zodat het gehele gebouw er uitzag, alsof het zoeven was opgeleverd.

Raffles en Brand stapten uit en Henderson kreeg bevel binnen een half uur weer voor te rijden.

Een huisknecht opende de deur en buigend als een knipmes geleidde hij Raffles en Brand naar de ontvangkamer, bood hun stoelen aan en verliet het vertrek weer, om haastig het bezoek te gaan aankondigen.

De huisknecht vond de heer des huizes in de biljartkamer. Hij was daar bezig in zijn hemdsmouwen, met een verbazend grote sigaar tussen de lippen, met zichzelf een partijtje te spelen, en dat kostte hem inspanning genoeg, want zijn zwaarlijvigheid maakte hem het bukken moeilijk.

De bediende kondigde het hoge bezoek aan, maar Punch zei nonchalant, zonder zijn sigaar uit de mond te nemen:

— Zeg maar, dat ik dadelijk kom.

Hij liet de ballen nog enige keren door elkaar rollen, zette toen de queue weg, schoot zijn jas aan en ging neurriënd de trappen af, om in de ontvangkamer zijn beide nieuwe vrienden te verwelkomen.

— Zo Mylord, dat is nog eens aardig van u, dat u woord hebt gehouden! En u ook, mijnheer Brand! Ga zitten, ga zitten! Neem er je gemak van! We hebben de tijd, nietwaar? En wat zullen de heren gebruiken? Een portje? Een glaasje advocaat of een gewone ouderwetse oude klare?

— Ik verzoek u om onzentwille volstrekt geen moeite te doen, mijnheer Punch, antwoordde Raffles, die alle tijd had gehad, de ruime vestibule, de ligging van enige vertrekken en de inrichting van de benedenste verdieping, voor

zover deze tenminste in de vestibule zichtbaar was, goed in zich op te nemen.

— Neen, nu moet u geen kapsies maken, Mylord! Als je in mijn huis niet drinkt, dan weet ik, dat je een hekel aan mij hebt en dat zou ik voor al het geld van de wereld niet willen! Maar kom eerst eens mee, dan breng ik je naar mijn vrouw en mijn dochter en mijn pupil, die zijn nu in de grote ontvangzaal en daar zul je eenvoudig van opkijken! Ik zeg je, Mylord, daar kan de koning zelf vinger en duim naar aflikken! Allemaal echt verguldsel en fluweel van een guinje de meter! De meubelen zijn speciaal voor mij gemaakt! Nu, u zult het zelf wel zien!

En met deze woorden voerde Punch zijn beide bezoekers het vertrek uit en bracht hen langs de monumentale trap naar een brede gaanderij op de eerste verdieping gelegen, waarop een drietal deuren uitkwam.

Hij opende de middelste deur en nu stonden Raffles en Brand op de drempel van een zeer groot vertrek, dat met vijf ramen op de fraaie tuin uitzag en waarin overdadige, pronkerige weelde heerste, zwaar vergulde meubelen, schilderingen in opdringerige gouden lijsten, een parketvloer, een met engeltjes en wolken beschilderd plafond en zware fluwelen gordijnen voor de ramen.

Er bevonden zich een dertigtal personen in dit vertrek, voor het merendeel dames en dadelijk liep Margaret op Raffles toe en zei:

— Dat moet ik u nog vertellen, Mylord, u had het gisteren bij het goede eind. Het heeft maar een haar gescheeld of John had ons de Theems ingereden! Van ochtend wilde hij uitwijken voor een andere wagen en hij deed dat zo onhandig, dat hij bijna pardoos van de kade in het water was gereden.

— Dat had ik op de eerste blik al gezien, Miss! zei Raffles langs zijn neus. En wat is er met dat wonder van bekwamheid gebeurd?

— Wel, ik heb er hem natuurlijk aanstonds over onderhouden! antwoordde het jonge meisje. Papa heeft hem weggestuurd en een maand loon uitbetaald, hij is al weg!

— Maar dat is lastig voor u, Miss, want nu zit u zonder chauffeur.

— O, er zal er zich spoedig genoeg een komen aanbieden, Mylord, hernam Margaret schouderophalend. En allicht zal die even goed zijn als John, met zijn verschrikkelijke parfum.

Op dit ogenblik werd de deur weer geopend en er traden twee jonge mannen binnen, die aanstonds de vrouw des huizes gingen begroeten en zich toen onder de gasten mengden.

Raffles had hen aanstonds herkend, het waren Prentice Gardner en zijn eerste ingenieur Dick Fraser.

In een oogwenk had Raffles het gehele kleine drama doorzien; het was maar al te duidelijk, dat Dick, een jonge stoere knaap, met donker, krullend haar en een gebruid gelaat, smoorlijk verliefd was op de blonde Margaret, die echter niet veel aandacht aan hem scheen te schenken.

Neen, zij hield zich liever bezig met Prentice, maar deze scheen op zijn beurt alleen maar ogen te hebben voor de zwartlokkige Maud.

Raffles en Brand stonden sedert een paar minuten in een hoek van het vertrek, ieder met een glas uitnemende port in de hand, toen Raffles zachtjes begon:

— Ik zou wel eens willen weten, waar dat op uit moet lopen! Ik geloof, dat hier een miniatuur drama in de lucht zit! De twee meisjes zijn beiden verliefd op Prentice en de ongelukkige Dick is het op Margaret, en blijkbaar zonder enige kans op succes. Nu, de jongelui moeten dat maar onder elkaar uitmaken, het zal wel in orde komen!

— Misschien doet het er veel toe, hoe de oude Punch denkt over Dick!

— Maar Charles, hij denkt natuurlijk helemaal niet over hem! Stel je voor, een aankomend ingenieurkje aan een fabriek, die zwaar verhypothekerd is! Er zal heel wat moeten gebeuren, vóór hij zijn dochter aan die jongeman geeft!

— Maar als zij werkelijk haar zinnen op hem gezet had, Edward, dan geloof ik niet, dat het haar vader veel zal baten, als hij er zich tegen verzet, want zij schijnt mij geen katje te zijn om zonder handschoenen aan te pakken en ik geloof wel, dat zij haar wil zal weten door te zetten!

Maar daar kwam Punch op de beide heren toestevenen en reeds in de verte riep hij:

— Dat had ik zo waar bijna vergeten! Hoe staat het met de ballotage?

— Ik ben er in geslaagd een groot aantal leden voor u te interesseren, mijnheer Punch, antwoordde Raffles, en ik geloof wel te mogen zeggen, dat uwe kansen niet kwaad staan.

— Om u de waarheid te zeggen, had ik ook niet anders verwacht, maar intussen wel bedankt! Ik ga het goede nieuws dadelijk aan mijn vrouw vertellen.

En de dikke ex-slager draafde weer weg.

Raffles zette zijn glas neer en wendde zich tot Charles Brand.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen, toen hij zei:

— Kom spoedig mee!

— Wat, wil je nu alweer weggaan?

— Ja Charles, maar ik kom over een half uur weer terug, maar dan als chauffeur.

HOOFDSTUK IV.

VERSCHILLENDE COMPLICATIES

Een uur ongeveer, nadat Raffles en Brand het prachtige huis in Maida Vale hadden verlaten, belde er een man aan, krachtig gebouwd met een lichtgebruinte gelaatskleur, fraai donker haar en doordringende grijze ogen.

Het was John Raffles, die hier zijn nieuwe rol kwam vervullen.

Dezelfde huisknecht, die hem als Lord Aberdeen had ontvangen, opende de deur voor hem, maar de man zou eerder aan zijn eigen bestaan hebben getwijfeld, dan geloven, dat deze eenvoudig geklede, jonge man en de statige Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

— Wat is er van uw dienst? vroeg hij.

— Ik kom mij aanbieden als chauffeur, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik heb bij toeval gehoord, dat John Benter zijn ontslag heeft gekregen, wegens een onhandigheid en als er nog niet in de vacature voorzien is, dan wil ik hem wel opvolgen! Kan ik mijnheer soms even spreken?

— Ik weet niet, of je daarvoor mijnheer moet hebben, laat ik maar liever even naar Miss Margaret gaan. Ik denk wel, dat zij er per slot van rekening over te beslissen zal hebben! Wacht maar even!

Hij liet Raffles in de vestibule, sloot de deur, trad op de huistelefoon toe en sprak een ogenblik later met de dochter des huizes.

Toen trad hij weer op de gewaande chauffeur toe en zei:

— Miss Margaret komt aanstonds bij je.

Een paar minuten later kwam het jonge meisje de trap afhuppelen, gekleed in een sierlijk wandeltoiletje, dat haar alleraardigst stond.

Zij kwam op de chauffeur toe, monsterde hem enige tijd en zei toen, met een tikje verbazing in haar stem:

— Bent u chauffeur?

— Ja, Miss!

— Neem het mij niet kwalijk, maar u ziet er eigenlijk wel wat te heerachtig uit!

— Ik geloof ook, dat ik een heer ben, Miss, zei Raffles eenvoudig.

— Kunt u goed chaufferen?

— Ik bestuur reeds een auto van het ogenblik af, dat zij werden uitgevonden Miss, en er is geen enkel bekend merk, dat geheimen voor mij heeft, Miss!

— Gij drukt u bijzonder beschaafd uit, u hebt zeker een goede opvoeding gehad?

— Dat gaat vrijwel, Miss, ik ben niet altijd chauffeur geweest! antwoordde Raffles kortaf.

— Hoe oud bent u?

— Vier en dertig!

— Getrouwd?

— Neen, Miss!

— Zoudt u eventueel dadelijk in dienst kunnen treden?

— Desnoods vandaag nog, Miss!

— Kunt u nu dadelijk even op proef rijden?

— Wanneer u maar wilt!

— Bij wie hebt u het laatst gediend.

— Bij graaf Winchester te Leeds!

— Hebt u soms getuigschriften?

Inplaats van te antwoorden, stak Raffles de hand in de zak en overhandigde het jonge meisje een getuigschrift, dat hij voor zich zelf had opgesteld, want hij vervulde nu en dan inderdaad de rol van een zekere graaf Winchester, die te Leeds woonde.

Margaret las het korte stuk snel door en gaf het Raffles toen terug met de woorden:

— De graaf schijnt bijzonder tevreden over u te zijn geweest! Als uw proefrit ons voldoet, dan wordt u aangenomen!

Margaret wendde zich tot de huis-knecht, die juist weer de vestibule binnentrad en zei:

— Wijs deze man eens de garage, Harry! U zult daar vier wagens vinden, zo vervolgde zij, zich weer tot de gewaande chauffeur wendend. Neem de Rolle Royce, maar denk er om, die schijnt het moeilijkst bestuurbaar te zijn.

Raffles boog zwijgend en verliet de vestibule, door de bediende voorgegaan.

Zij volgden een brede gang en daarop opende de bediende een glazen deur, die op de tuin uitkwam.

En Raffles wist nu al zeer nauwkeurig, hoe de inrichting in dit gedeelte van het huis was; hij zou het nooit weer vergeten.

De garage was een tamelijk lomp, stenen gebouw, een soort grote schuur, in een hoek van de grote tuin, en die twee deuren had, een die op de tuin uitkwam, de tweede, die naar de straat voerde.

Aan de tuinzijde was een soort pleintje van klinkerstenen, bestemd om er de auto's te kunnen schoonmaken.

— Nu zult u het wel kunnen vinden, zei de bediende. Daar is de garage, de sleutels steken aan de binnenzijde van de deur.

Raffles knikte de man toe, liep door de tuin, opende de deur van de garage en trad binnen.

Daar stonden vier auto's; de hem reeds bekende vuurrode Rolls Royce, een kleinere toerwagen voor zeven personen vaneen Frans merk, een Delage, een grijsgelakte cabriolet, en een fraaie sport-torpedo, een kostbare Lancia, die zeker bijzonder snel moest lopen.

Raffles bekeek de wagens met het oog van een kenner en daarop wijdde hij meer in het bijzonder zijn aandacht aan de Rolls Royce.

Er konden, met de chauffeur en de lakei meegerekend, negen personen een plaats vinden.

Raffles keek naar het peilglas van de benzinetank en zag dat deze nog bijna geheel gevuld was.

Maar de kleur en de substantie van de benzine kwamen hem een weinig verdacht voor.

Hij zocht naar een hevel en vond er een in de hoek van de garage.

Daarop hevelde hij wat van de vloeistof over en reeds zijn geoefend oog van chemicus zei hem, dat de benzine met minstens de helft water was aangengelgd.

— Een aardige jongen, die mijnheer John Benter! bromde Raffles voor zich heen, als die tank was opgebruikt, dan zou de motor juist ongeveer bedorven zijn! Dat is zeker zijn wraak geweest wegens zijn ontslag! Als ik de jonge-

man tegenkom, zal ik hem toch eens zeggen, hoe ik over hem denk!

Hij liet de benzinetank geheel leeg lopen, reinigde hem en vulde hem toen opnieuw met zuivere benzine uit de on-aangebroken blikken, waarvan er een aantal in de grote muurkast stonden.

Daarop trok hij een stofjas aan, welke hij aan een spijker vond hangen, opende de vleugeldeuren, die naar de straat voerden, nam achter het stuurwiel plaats en reed de wagen met een onberispelijke boog naar buiten.

Hij klom weer van de wagen, om de deuren te sluiten, stak de sleutel in zijn zak en reed de auto tot voor de voordeur.

Margaret en Maud, die zeker van achter een venster hadden uitgekeken, kwamen nu dadelijk naar buiten en de blondine zei, een weinig ongeduldig:

— Je bent lang weggebleven... hoe heet je ook?

— Buster, Miss! Percy Buster! U zult mij verontschuldigen, als ik u zeg, dat ik eerst de benzinetank moest laten leeglopen en weer vullen. Mijn voorganger had de benzine voor de helft met water aangengeld! Daarmee waren wij dus niet ver gekomen en de motor was zeer zeker onherstelbaar bedorven.

— O, die schelm! riep Maud verontwaardigd uit. En is nu alles in orde, Buster?

— Ja Miss, u kunt instappen! Waarheen zal ik u brengen?

— Rijdt maar eerst langs het Strand en dan door de drukke straten naar Hyde-Park, dan kunnen wij oordelen over je vaardigheid!

De beide jonge dames stapten in, en Raffles bracht het gevaarte in beweging, zo zacht en geleidelijk, dat wel bleek, dat hij een voortreffelijke wagen bestuurde, die slechts een vaardige hand behoefde om geruisloos en snel voort te glijden, en die dan uitnemend naar het stuur luisterde.

Met onnavolgbare handigheid loodste hij de zware wagen door het drukke gewoel van het Strand en van de Oxford Street en in het Hyde-Park was hij eerst goed in zijn element.

Zonder schokken, zacht als een zeilboot op een kalme zee, gleed de wagen over de brede weg.

Margaret en Maud, hoewel zij nog niet lang gewend waren in eigen auto's te rijden, bemerkten toch aanstonds, dat zij tot dusverre nooit het ware genot van het auto rijden hadden gekend, de meesterhand had de wagen ontbroken, dat was alles!

En zij wisten, dat er nu een meester achter het stuurwiel zat.

Geruime tijd hadden de beide meisjes zwiiggend naast elkander gezeten, tot Maud op zachte toon begon:

— Die nieuwe chauffeur heeft een merkwaardig fijn profiel, heb je dat ook gemerkt?

— Ja, hij heeft niets van het echte chauffeurstype, antwoordde Margaret peinzend. En het is gek, ik heb juist het gevoel, als hij zijn hoofd terzijde wendt, alsof ik hem al eens eerder heb ontmoet, onder andere omstandigheden. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen waar of wanneer dat geweest zou kunnen zijn!

— Misschien is hij niet altijd chauffeur geweest! meende Maud.

— Dat zei hij zelf reeds. Hij schijnt daar niet gaarne over te praten! Nu, mij dunkt, dat de hoofdzaak is, dat hij goed chauffeert! En dat doet hij! Ik heb nog nooit zo heerlijk gereden, en hij gaat met de wagen om, alsof hij hem reeds jaren kent! Benter klaagde altijd, dat de auto zo slecht naar het stuur luisterde.

— En deze zou niet anders achter het stuurwiel kunnen zitten, als de wagen zijn eigendom was! hernam Maud.

— Je spreekt wel met veel lof over hem; laat Prentice het maar niet horen! zei Margaret, scherper dan zij het misschien bedoeld had.

Maud kleurde hevig en wendde zich af.

Maar na enige ogenblikken hernam zij:

— Waarom moeten wij toch altijd over hem twisten, Margaret? Je weet, dat ik van hem houd. Gun jij mij hem dan niet?

— Dat is de kwestie niet, maar je weet ook, dat ik hem graag mag! Daarvan behoeven wij tegenover elkander geen geheim te maken!

— Ja maar..., stamelde Maud, ik geloof werkelijk, Margaret, zonder je te willen kwetsen...

— Dat Prentice jou liefheeft en mij niet, viel Margaret haar op bitse toon in de rede. Dat heb je al eens meer verklaard en, ik geloof het niet, ik wil het niet geloven!

— Och, Margaret, als je toch wat redelijker wilde zijn, zei Maud op klagen-de toon. Hoe kun je drie mensen, neen vier, het leven veronaangenamen? Heb je dan niet eens bemerkt, dat Dick Fraser smoorlijk verliefd op je is, en dat hij niets liever zou willen dan met je trouwen?

— Dat is zo verwonderlijk niet; een meisje, dat een paar millioen mee krijgt! riep Margaret schamper uit.

— O, Margaret, dat is slecht van je! zei Maud verontwaardigd. Ik ben er van overtuigd, dat het Dick in het geheel niet om je geld te doen is!

— Nu, ik ben dan van een andere mening! hernam de dochter van de ex-slager snibbig.

Onwillekeurig hadden de beide nichtjes hunne stemmen doen rijzen en van hun gesprek was Raffles slechts weinig ontgaan.

Maar daarvan was niets te merken!

Hij zat nog altijd even kaarsrecht achter het stuurwiel en scheen alleen

aandacht te hebben voor de rijweg en de tegenliggers, die bij honderden lange snelden.

Bij de Serpentine bukte Margaret zich voorover en zei door de spreekbuis:

— Nu maar weer naar huis Buster!

Raffles kwam met een beweging vol gratie even aan de rand van zijn pet en reed bij de Marble Arch het park weer uit.

Een half uur later stond de auto voor de deur stil en bijna onmerkbaar was de overgang van rijden tot stilstaan geweest.

Raffles wipte snel op de grond en opende het portier en stond als een soldaat in houding.

— Je mag mij wel even helpen, Buster! zei Margaret glimlachend. De wagen is vrij hoog!

Zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog, stak Raffles de hand uit en het jonge meisje maakte bij zich zelf de opmerking, dat de vingers gespierd en aristocratisch waren, wat zelfs ondanks de bedekkende handschoen te zien was.

Toen zij met een vlugge, lichte sprong op de grond gewipt was, zei zij:

— Je bent aangenomen, Buster! Als je wilt, kun je morgen reeds in dienst komen!

— Dank u Miss! Dan zal ik zo vrij zijn morgen om acht uur te komen! hernam Raffles met een buiging, alsof hij zich in een salon bevond.

De beide meisjes knikten de nieuw aangenomen chauffeur vriendelijk toe, waarop Raffles de auto ging stallen.

Toen hij hiermede gereed was en de wagen met een groot laken had bedekt, ging de deur aan de tuinzijde open en verscheen er een alleraardigst dienstmeisje, die hem eens nauwkeurig opnam en toen vroeg:

— Bent u de nieuwe chauffeur?

— Ik heb het genoeg, lief kind! antwoordde Raffles. Maar ik verwonder mij, dat het bericht van mijn indienst-treding reeds nu tot het bediendenver-trek is doorgedrongen!

— Miss Margaret had het er over te-gen Miss Maud, en ze praat soms nog al luid! Je schijnt erg in de smaak te val-len en nu ik je gezien heb, kan ik mij dat ook wel voorstellen.

— Zo, jongedame, je maakt van je hart geen moordkuil, hernam Raffles

glimlachend. Dat stel ik op prijs, of-schoon het de mens menigmaal in een lastig parket kan brengen!

— Dat gaat boven mijn begrip. Ik wou, dat je gewoon sprak! Dan zullen wij vast goede vrienden worden! her-nam het dienstmeisje.

— Daar ben ik vast van overtuigd, lief kind, zei Raffles, maar in zijn stem klonk die overtuiging niet sterk door.

Daarop keerde hij zich op de hielen om en verdween.

HOOFDSTUK V.

WAARIN AMOR EEN ROL SPEELT

Precies op tijd was de nieuwe chauffeur de volgende dag present!

Het eerste wat hij te doen kreeg, was de uniform aanpassen van de vorige chauffeur, die zo smadelijk ontslagen was.

Deze bleek hem, nadat een kleermaker uit de buurt enige kleine veranderingen had aangebracht, uitstekend te passen.

Intussen maakte hij de auto's schoon, ruimde de garage op, die er uitzag als een stal, zoals de heer Punch zich uitliet en bestudeerde de achtergevel van het huis, waar hij binnenkort hoopte zijn slag te kunnen slaan.

In de loop van de namiddag moest hij mevrouw Punch naar een tentoonstelling brengen en haar weer halen en na het diner wenste Miss Margaret een ritje te maken in de sporttorpedo.

Zij verscheen daartoe persoonlijk in de garage, waar Raffles juist bezig was, vol ijver het lakwerk van de grote auto af te wrijven.

Een tijd lang keek zij dit werkje aan, en zei toen:

— Het is vreemd, je doet je werk uitstekend, geloof ik, en toch heb ik het gevoel, alsof je eigenlijk in het geheel niet bent aangewezen voor zulke arbeid.

Zeg mij eens, Buster, wat ben je eigenlijk vroeger geweest?

— Van alles, Miss! antwoordde Raffles, zonder van zijn werk op te zien. Ik was rentmeester, goochelaar, croupier aan de speelbank te Monte Carlo, exploitant van een kunstijsbaan te Brussel, renpaardeneigenaar en nog heel wat meer!

— Dan zal uw loopbaan wel heel interessant zijn?

— O ja, uit een oogpunt van romantiek zeker, ik heb hele feuilletons beleefd, Miss! antwoordde Raffles, steeds ijverig poetsend.

— O, ik wist het wel, dat gij een heer waart geweest, en het nog zijt! hernam het jonge meisje. En, wat kwam ik eigenlijk vragen! O ja, ik wilde wel een ritje maken door het Hyde-Park, als het niet te veel gevergd is!

Nu pas richtte Raffles zich op en keek Margaret verbaasd aan.

— Daarvoor betaalt uw vader mij toch, Miss? zei hij toen. Ik moet dag en nacht voor u gereed staan, dat is zo helder als glas.

— Hm... jawel, maar ik heb het gevoel... nu, het doet er ook niet toe! Zorg dan, dat gij over tien minuten met de torpedo voor zijt!

— Tot uw dienst, Miss!

En precies tien minuten later stond de kleine wagen voor de deur van het grote huis stil.

Het was nog klaarlichte dag en de lantaarns zouden nog lang niet behoeven te worden aangestoken.

Margaret kwam naar buiten, thans geheel alleen.

Zij was bezig haar handschoenen dicht te knopen en zij zag er waarlijk bevallig uit, in haar blauw laken deux-pièce en de modieuze witte hoed.

— Waarheen, Miss! vroeg Raffles, die met de pet in de hand, eerbiedig bij de portier stond te wachten.

— Rijdt maar eens naar het Regents-park! beval Miss Margaret. Daar is het niet zo vervelend druk als in het Hyde-Park op dit uur.

Een buiging van de chauffeur en het jonge meisje stapte in de elegante auto.

Het fraaie wagentje stooft over de weg en Margaret genoot van de rit, zoals zij in lange tijd niet genoten had.

Het was inderdaad niet druk in het deftige park.

De schemering begon langzamerhand te vallen en onder het dichte gebladerde van de eeuwenoude bomen heerste reeds bijna duisternis.

Na een kwartier te hebben rondge-reden, moest Raffles wel stoppen, daar er iets aan zijn lampen scheen te haperen.

En terwijl hij dat deed, kwam er, met de handen in de zakken, een verlopen type aanslenteren, die weinig meer geleek op de deftige chauffeur John Benter, vroeger in dienst van Reginald Punch, en toch was hij het.

Met een cynisch gegrinnik bleef hij toekijken hoe Raffles bezig was.

Hij had blijkbaar dadelijk zijn vroegere meesteres en haar wagen herkend en in zijn donkere ogen lag een blik vol haat.

— Zo, zo, hebben we al een nieuwe chauffeur? vroeg hij op sarrende toon. Dat is geheel vlug, ...zal ook wel niet veel bizonders zijn!

Raffles was juist klaar en richtte zich langzaam op.

Hij keek de man zwijgend aan en toen, met een half vragende blik, naar Miss Margaret, die van haar kant ook in de vallende schemering haar voormalige chauffeur had herkend.

— Ga dadelijk heen, John! beval zij op de oude, bevelende toon, alsof de man nog in haar dienst was.

Maar John barstte in een onbeschaamd lachen uit en hernam.

— Ga heen, ga heen, denkt u soms, dat u mij nog commanderen kunt? Neen, dametje, het park is vrij, en ik zal staan waar ik verkies!

— Met enige beperkingen dan toch! zei Raffles op zachte, maar vaste toon. Dat wil zeggen, voor zover ik het goedkeur!

John Benter keek alsof hij zijn oren niet kon geloven en zei toen spottend, maar met een gevaarlijk licht in zijn zwarte ogen:

— Kijk, kijk! Trekt mijnheer de nieuwe chauffeur partij voor de mooie Miss? Och ja, zo gaat dat! Als de chauffeur er niet al te kwaad uitziet, en jong is... dan...

Maar verder kwam hij niet.

Raffles was met één sprong bij hem.

Zijn gelaat was bleek geworden onder het dunne laagje bruine schmink.

— Ellendeling! was alles wat hij zei.

Toen zette hij zich snel in positie, zijn rechtervuist maakte een bliksemsnelle beweging vooruit en de lasteraar tuimelde enige malen als een aangeschoten haas om en om, terwijl zijn hoedje rechts en zijn eindje sigaar links vloog en bleef toen bewegingloos liggen.

Het gehele voorval had niet langer dan enige seconden geduurd.

Terwijl Raffles zijn totaal gescheurde rechterhandschoen uittrok, wendde hij zich tot Margaret en zei met gedempte stem, die volkomen rustig was:

— Ik vraag u verschoning, Miss, dat ik zo optrad, maar ik kon niet anders. U hebt gehoord, wat die kerel zei, en u zult mij toestemmen, dat ik dat niet mocht laten passeren! Onder ons chauffeurs kunnen wij nu eenmaal niet duelleren en daarom doen wij het maar met onze vuisten!

— Gij schijnt van de uwe een tamelijk goed gebruik te kunnen maken! zei Margaret met een zenuwachtig lachje. Bent u ook al bokser?

— Ik ben kampioen van mijn gewest, Miss! zei Raffles kortaf. Vindt u goed, dat wij nu maar weer verder rijden?

— Ja, rijdt spoedig naar huis!

Daarop nam Raffles weer achter het stuurwiel plaats en reed naar het huis in Maida Vale terug.

Margaret had zich achterover in de kussens laten vallen, meer aangegrepen door het korte tafereel, dan zij zich zelf wel wilde bekennen.

Zij kon het tegenover zich zelf niet loochenen, hoe kort de nieuwe chauffeur ook in haar dienst was, zo had hij toch een diepe indruk op haar gemaakt.

Zij wist, dat het onnatuurlijk was en dat de wereld het ten scherpste zou afkeuren, omdat hij maar een chauffeur was, maar zijn ridderlijk gedrag, zijn gehele optreden, dat niet geleek op dat van zijn collega's, zijn beschaafde stem, dat alles had haar beïnvloed op een wijze, welke zij zelve nog niet begreep.

Een heer uit de fijnste kringen zou de belediging, haar aangedaan door die ellendige chauffeur niet meer afdoende en vlugger hebben kunnen wreken!

Het jonge meisje zei geen woord, toen Raffles haar weer bij het uitstijgen behulpzaam was, maar knikte hem slechts vluchtig toe, terwijl zij het gelaat afwendde.

Raffles keek haar even na, haalde de schouders op, bracht de auto naar de garage en begaf zich daarop naar het bediendenvertrek, waar hij ongeveer het gehele personeel aantrof.

Het knappe dienstmeisje, Kitty genaamd, trad aanstonds op hem toe en zei:

— Je bent lang uitgebleven met Miss Margaret, lelijkerd!

— Neem mij niet kwalijk, schoon kind, daaraan kon ik weinig doen! zei Raffles met een spottend lachje.

— En wat zou dat, als Miss Margaret laat met hem uitblijft? wilde de kamerbediende weten, een jongmens met rossig haar en het gelaat van een kwaadaardig schaaap, terwijl hij zich tot Kitty wendde.

— Mijn hemel, alweer een liefdestragedie! bromde Raffles voor zich heen. De jonge man kijkt, alsof hij het arme ding met huid en haar wil opeten. John Raffles, ik geloof, dat je er verstandig aan zult doen, als je de zaken spoedig teneinde brengt, want je bent bezig, je in een wespennest te steken.

Spoedig zou het Raffles blijken, dat hij daarin maar al te goed gezien had...

De volgende dag, kort na het ontbijt, omstreeks halftien, klingelde de telefoon in het bediendenvertrek; de butler, die met Kitty juist in het vertrek aanwezig was, ging aan het toestel luisteren, hing de hoorn weer aan de haak en zei:

— Ze wil alweer met hem uitrijden! Dat gaat een goed gangetje!

— Dat zul je nu altijd zien! riep Kitty nijdig, de deftige dames pikken ons allemaal de knapste jongens voor de neus weg!

— Pas jij maar op, dat Archibald je niet hoort! riep de butler op vermanende toon. Hij slaat je dood, als hij er achter komt, dat je een goed oogje hebt op Buster!

— Wat? Dat konijn? Het is te gek om alleen te lopen! riep Kitty schaterlachend.

— Wees jij verstandig, meisje, en houd je voorlopig wat op een afstand! zei de buttler op strenge toon. In wil je alleen maar nutteloze moeite besparen! Iedereen, die ogen in zijn hoofd heeft om te zien, zal het met mij eens zijn als ik zeg, dat de nieuwe chauffeur een fijne jongen is, die zich niet zal afgeven met dienstmeisjes!

— Je bent een nijdas en ik wil niets meer van je weten! riep Kitty kwaad uit, terwijl zij het vertrek uitsnelde.

Maar op de gang was zij bijna tegen Raffles aangeboden, die op weg was naar het bedienendvertrek.

— Neem mij niet kwalijk Miss Kitty, dat ik u zo lomp tegen het lijf loop! zei Raffles op hoffelijke toon.

— O, dat mag jij wel doen! zei het dienstmeisje, terwijl zij Raffles met haar gehele gezicht toelachte.

— Dat is heel vriendelijk van u, Miss en te gelegener tijd zal ik mij die woorden herinneren.

En met een lichte buiging ging hij voorbij, terwijl hij Kitty achterliet in een moeilijk te beschrijven toestand van verbazing en verontwaardiging.

— Ik geloof inderdaad, dat de buttler gelijk heeft en dat hij van steen is! mompelde zij voor zich heen. Nu, wij zullen toch eens zien, wie aan het langste eind trekt. Als ik het er eenmaal op gezet heb om een man in mijn netten te lokken, dan moet het mij gelukken.

— Buster, Miss Margaret heeft naar je gevraagd, zei de buttler, toen Raffles het vertrek was binnengetreten.

— Wat verlangt zij van mij?

— Zij wil een grote toer maken met de Lancia! Maak maar wat voort want zij is niet gewend om te wachten.

Zuchtend begaf Raffles zich naar de garage, want deze rijwoede van het jonge meisje stuurde zijn plannen wel enigszins in de war.

Hij was hier gekomen om de gewoonten van het huis nauwkeurig te bestuderen; wanneer Miss Margaret er op

bleef staan, langdurig en talrijke ritjes te ondernemen, kon daar niet veel van komen.

Maar er was niets aan te doen, hij moest zich natuurlijk aan de bevelen houden.

En zo bracht hij dus de sport-torpedo, welke hij blinkend had opgepoetst, weer naar buiten en wachtte voor de deur van het huis geduldig op de dingen, die komen zouden.

Hij behoefde echter niet lang te wachten, want reeds ging de deur open en Margaret sprong opgewekt de stoep treden af.

— Alweer alleen! bromde Raffles voor zich heen. Waarom neemt zij nu, bijvoorbeeld, Dick Fraser niet eens mee op haar ritjes! Wat zou dat de goede jongen gelukkig maken.

Maar de gedachten van Margaret Punch schenen op honderden mijlen afstand van Fraser te vertoeven! Zij kwam vrolijk op Raffles toe en zei:

— Luister eens, Buster, wij gaan ver weg, naar Hendon of zo, of ergens anders buiten aan de Theems! Je moet weten, dat ik gaarne zelf zou leren chaufferen, maar met de vorige chauffeurs heb ik nooit aangedurfd.

— Ik zal gaarne tot uw dienst zijn, Miss Punch, zei Raffles op hoffelijke toon.

— Dienst! dienst! Jij praat altijd maar van dienst! Wil je het ook niet een weinig doen, om mij een genoeg te verschaffen?

— Dat spreekt vanzelf, Miss! antwoordde Raffles koeltjes. Maar houdt mij de opmerking ten goede; zou het misschien niet beter geweest zijn, als gij Miss Maud hadt meegenomen?

Het jonge meisje keek Raffles strak aan en vroeg toen op zachte toon:

— Waarom?

— Waarom? Laat ik u slechts herinneren aan het voorval van gisteravond, dan kunt gij u zelf antwoord op uw vraag geven.

— Maar Margaret stampvoette driftig en antwoordde:

— Ik stoor mij niet aan de mensen, een oordeel van dat soort laat mij volkomen onverschillig!

— Dat is zeker een loffelijk beginsel, Miss, maar in sommige gevallen is het toch wel wat gevaarlijk ook!

Raffles nam achter het stuurwiel plaats en de auto reed weg.

Spoedig had hij een der noordelijke voorsteden van Londen bereikt, waar het nog zeer stil was en waar de brede en eenzame wegen van een prachtig, uitgestrekt park, een uitstekende gelegenheid boden, om er het chaufferen te leren.

Raffles liet de auto stilstaan, wendde zich half om en zei op zijn gewone zakelijke toon:

— Wanneer gij hier beginnen wilt met de lessen, Miss, ben ik tot uw beschikking.

— Uitstekend, wat moet er dan gebeuren?

— Gij moet, om te beginnen, op mijn plaats komen zitten!

En met deze woorden steeg Raffles uit de auto, opende het portier, hielp het jonge meisje uitstappen en liet haar achter het stuurwiel plaats nemen.

Hij ging aan de linkerkant van haar zitten en begon nu geduldig haar de werking van de motor uit te leggen.

En toen begonnen de lessen.

— Met deze kleine koperen handle op het stuurwiel regelt gij de gastoevoer, Miss, dat wil zeggen, door het meer omhoog te drukken maakt gij een rijker benzinemengsel, waarvan de ontploffingskracht dus groter is. Hoe meer gij de handle naar beneden drukt, hoe meer lucht er met de benzine naar binnen dringt in de zuiger, en hoe armer het mengsel is, hoe zwakker dus de ontploffing, die de zuiger voor zich uitdrijft.

Het jonge meisje luisterde aandachtig en trachtte dit alles vast te houden, wat nu nog zo duister voor haar was.

— Door deze andere kleine hefboom te verzetten, kunt gij, wat wij noemen, vóóronsteking geven, Miss, dat wil zeggen, de vonk springt dan een ondeelbaar ogenblik vroeger tussen de beide einden van de platinadraad, die in het bovenste gedeelte van de cylinder uitmonden, en daardoor ontploft de fijn verstoven benzine nog vóór de zuiger de hoogste stand heeft bereikt, waarvan het gevolg is, dat de ontploffing grotere druk uitoefent op de oppervlakte van de zuiger. Zeg eens eerlijk, begrijpt gij nu alles, wat ik u daar uiteenzet?

Te oordelen naar de uitdrukking op het gelaat van het jonge meisje, had zij er volstrekt niets van begrepen.

Er was een warme blos in haar wangen opgestegen, toen zij antwoordde:

— Om je de gulle waarheid te zeggen, Buster, het is mij alles nog eef weinig duister!

— En toch is het volstrekt nodig, Miss, dat u de betekenis van deze hefboompjes kent, anders zult gij u nooit een auto kunnen besturen! Druk nu eens uw voet op het pedaal aan de linkerkant!

— Ik heb het gedaan, Buster!

— Nu hebt u gedebrayeed!

— Lieve hemel, en is dat erg gevaarlijk?

— Volstrekt niet, Miss, antwoordde Raffles glimlachend, het is vaak nodig om te debrayeren. U hebt nu, door het pedaal neer te drukken, de kamwielen ingeschakeld, die de kracht van de motor overbrengen naar de achterwielen.

— En wanneer moet ik op het pedaal trappen?

— Wanneer u de wagen in beweging wilt brengen.

— En waarvoor dienen de hefbomen aan mijn rechterhand?

— Met die eerste brengt u de wagen in gang, voordat u met de voet het pedaal hebt neergedrukt. U ziet in het halfronde stuk ijzer, waarin de hefboom zich beweegt, verschillende inkepingen, iedere inkeping is een verandering! Wanneer

neer u de hefboom laat rusten in de eerste keep, loopt de wagen ook op de eerste versnelling, ongeveer tien kilometer in het uur. Brengt u de hefboom in de tweede keep, dan hebt u een tandwiel ingeschakeld, de versnelling wordt groter, en de wagen loopt ongeveer vijf en twintig kilometer. Op de hoogste versnelling tenslotte kunt u hem, door die hefboom te verzetten, de auto vijftig kilometer en meer per uur laten halen.

— Wat verbazend interessant! riep Margaret in oprechte bewondering uit.

— Ja Miss, de moderne automobiel is een wonder van menselijke vindingrijkheid. En nu zullen wij eens overgaan tot het sturen zelf.

Raffles debrayeerde en langzaam schoof de wagen vooruit, terwijl Margaret krampachtig het stuurwiel in de kleine handen geklemd hield.

Raffles had zijn eigen handen half over de hare heengelegd, teneinde dadelijk te kunnen ingrijpen, als het nodig was.

De wagen slingerde natuurlijk sterk over de weg en Margaret had spoedig een kleur van opwinding gekregen.

Na zo ongeveer een half uur geoefend te hebben, ging het heel wat beter.

spanning bereikt en Margaret riep uit: spanning bereikt en Margaret riep uit:

— Ik ben moe geworden en heb dorst, Buster! Wij zullen iets gaan gebruiken.

— Ik zal aanstonds iets voor u gaan halen, Miss, zei Raffles bedaard.

— Dat vraag ik je niet! Heb je me niet verstaan? Ik zei: wij gaan iets drinken.

— Maar Miss, dat past toch niet!

— Ik weet niet of het wel of niet past, en dat kan mij ook niet schelen! riep Margaret driftig uit. Ik ben maar de dochter van een slager, als je het dan weten wilt, en ik sta volstrekt niet boven je, bedenk dat dan toch!

— Pardon, Miss, uw papa is verscheidene malen millionnair! hernam Raffles op rustige toon. Daardoor alleen reeds gaapt er een afgrond tussen ons!

— Dan spring ik over die afgrond heen, riep Margaret uit.

En vóór Raffles het verhinderen kon, had zij hem bij de hand gegrepen en trok hem nu haastig mee naar de boerderij, waar op het erf een aantal wihouten tafeltjes met eenvoudige stoelen onder het dichte lover stonden.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ALS ZEDEMEESTER

Het was zeer stil hier buiten en slechts hoogst zelden raasde een motorfietser voorbij, terwijl nu en dan de schreden klonken van een landarbeider of van een boer, die van de markt kwam.

Uit het huis kwam een goedmoedige boerin, de handen aan haar boezelaar afvegend, die op het paar toeliep en vroeg:

— Wat zullen mijnheer en mevrouw drinken? Een lekker glaasje melk? Vers van de koe?

Margaret had hevig gebloed bij deze woorden, maar Raffles had zijn kalme geen ogenblik verloren en antwoordde rustig:

— Ja goede vrouw, breng maar twee glazen melk.

De dikke boerin slofte heen en toen zij uit hun gehoor was, zei Raffles glimlachend:

— Die brave boerin scheen ons voor een degelijk gehuwd paar te verslijten! Gij moet het maar niet kwalijk nemen, ik heb u immers vooruit gezegd, dat het verkeerd was, wat zij deed!

— Gij zijt een vreselijke zedepreker! riep Margaret half boos, half lachend uit. Gij zoudt het zeker vreselijk gevonden hebben, als zij gelijk had gehad?

— Ik geloof, dat ik het zeer aange-

naam gevonden zou hebben, als zoiets denkbaar was! antwoordde Raffles afgemeten.

Margaret keek Raffles enige ogenblikken onderzoekend aan en barstte toen uit, met nauwelijks verholen harts-tocht in haar stem:

— Waar ben je van gemaakt? Ben je van steen? Heb je dan in het geheel geen hart? Zeg eens, heb je wel ooit liefgehad?

— Ja, Miss, eens heb ik lief gehad! antwoordde Raffles en zijn stem was plotseling zo volkomen veranderd, dat Margaret er van schrikte en met een onwillekeurige beweging de kleine hand op zijn arm legde.

Zij keek nog even in het strakke, harde gelaat, waarin de grijze ogen als het ware verzonken schenen en zei toen op zachte toon:

— Neem mij niet kwalijk, ik ben onbescheiden geweest, ik heb u geen pijn willen doen, dat gelooft u toch zeker wel?

— Ik geloof het Miss, maar laten wij er dan ook niet meer over praten, wat ik u verzoeken mag.

— Nog één ding; wat u van mij denkt, raakt mij niet! Zeg mij, of nooit uw hart weer zal openplooiën voor liefde?

— Ik weet het niet, Miss, ik geloof het niet! antwoordde Raffles op korte toon. Ik ben bijna zeker van niet!

Het jonge meisje had langzaam hare hand teruggetrokken, die nog altijd op het donkerblauwe laken lag van de man, die naast haar zat.

Zij was bleek geworden en haar lippen trilden, terwijl er een floers over hare ogen was gekomen.

De boerin kwam met de melk aandrigen en keek een weinig verbaasd van de een naar de ander.

Toen slofte zij weer weg en was nog niet binnen, of Margaret legde beide armen op tafel, liet er haar hoofd op vallen en barstte in een wild snikken uit.

En toen deed Raffles iets, wat hij in vele, vele jaren niet had gedaan, hij streelde zachtjes het blonde haar en zijn stem had een bijna tedere klank, toen hij sprak:

— Ik geloof dat ik weet, wat er nu in u omgaat, Miss, maar gij moogt daaraan niet toegeven, dat moogt gij niet, verstaat gij? Als gij maar wist, wie ik was, dan zoudt gij u schamen, diep schamen!

Margaret hief met een ruk het hoofd op, zodat haar gloeiend gezichtje te zien kwam en zei toen, terwijl zij vermeed Raffles aan te zien:

— Wat moet gij wel van mij denken! O, dat zo iets mogelijk is! Eergisteren was ik nog gelukkig en vrolijk, en nu! nu geloof ik, dat ik zou willen sterven!

— Dat is een heel groot woord, Miss! zei Raffles ernstig. Gij zijt nog zeer jong, gij bekijkt de dingen van een geheel ander standpunt als wij oudere mensen! Later, niet heel veel later zelfs, zult gij u zelf bespotten over wat nu gebeurd is!

Weer kwam een bevend handje tastend en zoekend over de de arm van Raffles glijden.

En toen klonk een hese, nauwelijks hoorbare stem:

— Ik weet, dat ik mij verachtelijk aanstel, ik weet, dat men het onvrouwelijk zal noemen, laf en onwaardig, maar ik kan niet anders, kun je niet van mij houden?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar stond op, als had hij de vraag in het geheel niet gehoord en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn gelaat hard en koud als marmer.

Zijn stem klonk bijna zakelijk, toen hij zei:

— Wij zullen over deze aangelegenheid niet meer praten, Miss! Een man als ik, dat zult gij spoedig ervaren, kan geen vrouw liefhebben, zijn leven wordt door andere dingen in beslag genomen. Ik heb mij aan een andere taak gewijd en daarbij is voor een vrouw geen plaats! Het moge hard klinken, maar het is de waarheid!

— Wat zoudt u mij nu nog kunnen aanraden? vroeg Margaret, terwijl zij haar tranen droogde, en droef voor zich bleef zitten kijken.

— Dat zal ik u zeggen, Miss, zei Raffles, terwijl hij weer plaats nam. Gij hebt u laten meeslepen door gevoels, die onmogelijk duurzaam kunnen zijn, want daartoe zijn zij al te spoedig opgekomen, neen, laat mij uitspreken, wat ik u bidden mag! Gij kunt toch zelf wel begrijpen, dat er nooit een duurzaam geluk zou kunnen ontstaan uit een zo ongelijke verbintenis! Maar, ik weet iemand anders, die u meer waardig zou zijn dan ik, en die u innig liefheeft, die zijn leven voor u zou willen geven, die u het gehele leven door op de handen zou dragen!

Margaret was opgesprongen, maar Raffles trok haar met zachte dwang weer op de stoel terug en vervolgde:

— Gij zult natuurlijk zeggen, waarmee bemoeit deze knecht zich, maar ik wil mij nu eens niet als een knecht beschouwen, maar als een vriend, een vriend van vier of vijf dagen, want daarna... laten wij op de toekomst niet vooruitlopen; gij weet wie ik bedoel!

Zijn naam behoef ik niet te noemen! Hij is een brave edele jongen, met een hart van goud, en een man, die het ver zal brengen in de wereld! Ik wil u geen pijn doen, maar de waarheid vóór alles; gij hebt Prentice Gardner wel zeer spoedig vergeten. Gij zult het ook met mij doen, daarvan ben ik zeker, en dan moge er alle plaats in uw hart overblijven voor Dick Fraser!

— Ik zie nu wel, dat ik iedere hoop moet vaarwel zeggen; gij treedt als pleitbezorger op voor een andere man, zei Margaret op bittere toon.

— Dat doe ik, omdat ik weet, dat hij het verdient en omdat hij innig veel van u houdt.

— Hij wil mij om mijn geld! riep Margaret uit.

— Dat is niet waar! riep Raffles. O, wat miskent gij hem! Hij zou u liefhebben, al waart gij onbemiddeld, ja, al waart gij een bedelares!

— Bewijs mij dat! barstte Margaret uit. Niet, dat ik mij tot iets verbind, verre van dat, maar ik wil mij overtuigen.

— Wacht, daar valt mij iets in. Op de een of andere wijze kunt u het wel laten voorkomen, alsof gij plotseling arm zijt geworden; het is een oude tooneeltruc, maar treft nog altijd doel! Uw vader kan ongelukkig gespeculeerd hebben, u ontferd, wat weet ik! De hoofdzak is, dat Dick Fraser werkelijk gelooft, dat u geen cent te wachten hebt!

Stel hem op de proef en ik weet zeker, dat hij haar glansrijk zal doorstaan!

Margaret scheen een oogenblik in diepe gedachten te zijn.

Nog eenmaal wendde zij de blik vol liefde naar de man, die haar nimmer zou kunnen toebehoren en toen stak zij hem de hand toe en zei:

— Alleen omdat u het verlangt, zal ik het doen! Mijn droom is nu uitgedroomd!

— Neen Miss, zij zal plaats maken, voor een betere werkelijkheid.

— En wie waarborgt mij, dat Dick Fraser niet wordt gewaarschuwd?

Raffles verbleekte en deed een stap achteruit, alsof hij een slag had ontvangen.

Toen zei hij op gedempte toon:

— Dat wantrouwen heb ik in ieder geval niet verdiend, Miss! Is het u niet voldoende, als ik u op mijn erewoord verzeker, dat Dick Fraser het uit mijn mond nimmer vernemen zal.

— Vergeef mij, mijnheer! Ik weet niet, wat ik zeg! Ik heb u diep gegriefd, natuurlijk vertrouw ik u ten volle, en laten wij nu maar weer naar huis gaan.

Raffles antwoordde niet, maar ging naar binnen, om de vertering te betalen, en voegde zich een oogenblik later bij het jonge meisje, dat reeds in de auto had plaats genomen.

Hij ging achter het stuurwiel zitten en snel reed de auto weer naar Londen terug, om een uur later stil te staan voor het grote herenhuis.

HOOFDSTUK VII

EIND GOED, AL GOED

Er waren een paar dagen verlopen sedert het voorval had plaats gehad, in het vorig hoofdstuk beschreven.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag van een verrukkelijke zomerdag, toen er gebeld werd aan de deur van het grote herenhuis en Dick Fraser aan de bediende, die de deur opende, de vraag stelde, of Miss Margaret thuis was en voor hem te spreken.

De bediende verwijderde zich, na de bezoeker in de kleine ontvangkamer te hebben gelaten en vijf minuten later ging de deur open en trad Margaret binnen.

Haar gezichtje had een treurige uitdrukking en met een lusteloos gebaar stak zij de bezoeker de hand toe.

Daarop wees zij hem zwijgend een stoel, maar de jonge man nam niet plaats en zei slechts:

— Luister eens Margaret! Zo kan het niet langer gaan! Ik wil met de deur in huis vallen. Je kent mijn gevoelens tegenover je, al heb je altijd gedaan alsof ik niet bestond en alsof je niet wist hoe innig veel ik van je houd. Ik weet dat je schatrijk zult zijn, als eenmaal je vader komt te overlijden en dat heeft mij steeds terughoudend om je te vragen mijn vrouw te worden! Maar mijn liefde is sterker dan ik, ik kan je rijkdom niet meer als een beletsel aanvaarden, noem het laf en baatzuchtig als je wilt, maar verhoor mijn smeekbede.

Hij strekte de hand naar het jonge meisje uit, dat met bleke wangen op dezelfde plek was blijven staan en ging toen voort:

— Je weet, dat ik bij Prentice Gardner op de fabriek ben; enige dagen geleden heb ik een kleine uitvinding gedaan, welke hij dadelijk van mij gekocht heeft en hij heeft ook mijn salaris verhoogd. Ik deel je dat mede, om je te laten zien, dat je het niet zo kwaad bij mij zult hebben! Ik ben geen arme drommel meer, ik kan je vader met opgericht hoofd onder de ogen komen!

Maar nu hief Margaret de hand op, om hem met een gebaar het zwijgen op te leggen en zei:

— Niet verder Dick! Je praat, alsof alles nog bij het oude was!

— Bij het oude? herhaalde Dick verwonderd. Wat zou er dan veranderd zijn?

— Niets anders, dan dat je je vergist, als je denkt, dat je tegen een dochter van een millionair praat! Ik zal je de waarheid zeggen; mijn vader heeft in de laatste tijd zeer gewaagd gespeculeerd, er zijn eergister voor hem zeer noodlottige tijdingen gekomen uit New-York en hij heeft verreweg het grootste gedeelte van zijn fortuin verloren! Wij zullen ons zeer aanzienlijk moeten bekrimpen, auto's en bedienden wegdoen, dit huis verkopen en ons veel kleiner gaan inrichten! Ik zelf moet...

Maar zij kon niet verder spreken.

Met een juichkreet was Dick Fraser op haar toegesprongen en had haar in zijn armen getrokken, terwijl hij haar gelaat met kussen overdekte.

— Mijn lieveling! riep hij uit. Je had mij geen beter bericht kunnen brengen! Het spijt mij voor je vader, maar ik zou kunnen juichen, ik zou kunnen dansen, ik zou de hele wereld wel willen omhelzen, want nu, nu zul je mij toch wel niet meer weerstreven, nietwaar? Nu staat dat ellendige geld niet meer als een hinderpaal tussen ons. Ik houd van je, ik zal je op de handen dragen, en het spijt mij alleen maar, dat je vader niet geheel zijn vermogen heeft verloren! En nu nog eens, Margaret, wil je mijn vrouw worden?

Er stonden tranen in de blauwe ogen van het meisje, toen zij zich langzaam uit de armen van de jongeman losmaakte.

— Hij had dus gelijk! mompelde zij zachtjes voor zich heen.

En toen stak zij, door haar tranen heen glimlachend, Dick beide handen toe en zei beschaamd fluisterend:

— Vergeef mij Dick, ik heb misschien verkeerd gedaan, ik heb je bedrogen. Er is niets waar van wat ik zo even zei!

Dick keek haar hoofdschuddend aan en zei verwijtend:

— O Margaret, dat had je niet mogen doen, je hebt mij dus op de proef willen stellen?

Het jonge meisje knikte, boog het hoofd en legde het toen vleidend aan de borst van de jonge man, terwijl zij verlegen met zijn horlogeketting speelde.

— Ik zal het je maar vergeven, kleine lieveling, omdat ik je er mee gewonnen heb en omdat het tenminste een bewijs is, dat ik je nooit helemaal onverschillig ben geweest, anders had je immers niet je toevlucht genomen tot deze kleine krijgslist! En nu gaan wij dadelijk naar je vader; ik denk toch wel niet, dat hij zijn toestemming zal weigeren?

— Hij moest eens durven! riep Margaret op vastberade toon.

— En zeg me nu eens, meisje, hou je nu werkelijk niet een beetje van mij?

Margaret hief langzaam het hoofd op, keek de jonge man met haar zachte blauwe ogen een ogenblik aan, bloosde en antwoordde toen:

— Ik geloof eigenlijk, dat ik altijd van je gehouden heb, Dick, maar ik was zo 'n romantische bakvis, zie je, ik dacht, ik meende, maar dat alles is nu voorbij! Ik, ik houd veel van je!

Juist op dat ogenblik werd er hard op de deur geklopt en met een verschrikt gebaar nam Margaret haar armen van de hals van de jonge man, maar toch bleef zij tegen hem aanleunen.

— Binnen; zei zij flauwtjes.

De deur ging open en de chauffeur stond op de drempel.

Zijn gelaat was onverstoorbaar als steeds, toen hij de jongelieden daar bij elkander zag staan, in een houding, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

— Neem mij niet kwalijk, Miss, wanneer ik stoor; het is half drie, zei hij op zijn gewone rustige toon.

— Dat is waar ook! riep Margaret verschrikt uit. Ik had eigenlijk een afspraak, Dick!

— Kun je die niet laten lopen, kind? vroeg Dick op dringende toon.

— Ik weet niet, ik vrees...

— Ik zou het maar laten lopen, Miss, zei de chauffeur kalm. U hebt nu misschien belangrijker dingen te doen!

Dick had verwonderd naar de opmerkingen van de chauffeur geluisterd, maar zij strookten te zeer met zijn eigen wensen, dan dat hij een aanmerking zou hebben gemaakt.

Integendeel, hij riep vrolijk uit:

— De chauffeur heeft honderd maal gelijk Margaret! Die afspraak kun je later wel inhalen! Wij hebben nu andere dingen te doen! Buster zou ons, bijvoorbeeld, naar buiten kunnen rijden!

— Neem me niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer Fraser, vervolgde Raffles bedaard. Maar u chauffeeft immers zelf?

— Dat doe ik inderdaad! antwoordde Dick verbluft.

— Welnu, waarom zoudt u dan een chauffeur meenemen?

Dick keek Margaret vragend aan en zei toen, half voor zich heen:

— Dat is al een heel eigenaardige chauffeur! Wat zeg jij er van, Margaret?

— Wel, wat hij daar zegt, klinkt niet eens zo onverstandig! riep het jonge meisje uit en een diepe blos steeg in haar wangen op, terwijl zij vermeed Raffles aan te zien.

— Nu, als je er zo over denkt, ik behoeft je zeker niet te zeggen, hoe mijn mening dienaangaande is! riep Dick vrolijk uit. Staat de auto voor?

— Ja, mijnheer Fraser! antwoordde Raffles.

— Dan zullen wij eerst even naar je vader gaan, een kwestie van tien minuten, Margaret!

— Wilt u mij veroorloven de eerste te zijn, die u beiden gelukwenst? vroeg Raffles, zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok.

— Maar voor de drommel, is Buster een gedachtenlezer? riep Dick lachend uit. Zullen wij het hem toestaan, Margaret?

Het jonge meisje antwoordde niet, maar stak Raffles zwiingend de hand toe, en tot stomme verbazing van de jonge ingenieur drukte de chauffeur er een kus op, zoals een prins het ten hove niet galanter en eerbiediger had kunnen doen.

— Ik wens u geluk, mijnheer Fraser, vervolgde Raffles, nadat hij zich weer had opgericht. En ik ben zeker, dat gij beiden gelukkig zult worden!

En daarmede verdween hij, terwijl de beide jongelieden het vertrek verlieten.

en de trap opsnelden naar de werkkamer van de voormalige slager.

Raffles vatte intussen post bij de sporttorpedo en wachtte daar op de komst van de beide jongelieden, die hij door zijn eenvoudige truc zo gelukkig verenigd had.

Hij stond daar nog geen vijf minuten, of er kwam een taxi aanrijden, waaruit Pentrice Gardaer stapte.

De jonge man droeg een deftig visite-toilet en meesmuilend bromde Raffles voor zich heen:

— Dat is waarschijnlijk nummer twee. Die komt natuurlijk om de hand van Maud vragen! Het zal hier vandaag een drukke dag worden voor mijn vriend Punch, in meer dan één opzicht!

Prentice nam nauwelijks notitie van de chauffeur, die daar stond te wachten, maar ging haastig het huis binnen en nu zag Raffles, dat hij met een grote ruiker gewapend was.

Maar Raffles moest veel langer wachten dan tien minuten, want het schein daarbinnen, een hele vergadering te zijn geworden.

Maar na een half uur kwam er toch een klein groepje naar buiten, Prentice met Maud, Richard met Margaret, gearmd en druk opgewekt babbelend.

De vier jongelieden hadden nu de auto bereikt, waarnaast de chauffeur in volkomen correcte houding stond en Margaret riep uit:

— Daar zijn wij, Buster! Wij gaan rijden!

Raffles maakte plaats, Dick ging achter het stuurwiel zitten en de dochter van Reginald Punch nam naast hem plaats.

Zij wuifden de achterblijvenden vrolijk toe en toen schoot de auto snel weg.

Daarop wendde Maud zich tot de chauffeur en zei:

— Wil je zo goed zijn, Buster, even de cabriolet hier te brengen?

— Tot uw dienst, Miss!

Raffles begaf zich haastig naar de garage en haalde er het aardige sportwagentje voor twee personen uit.

Een paar minuten later reed het tweede paartje er mee weg.

Raffles keek hen een ogenblik na en mompelde voor zich heen:

— Vier gelukkige mensen. Als zij het nu maar blijven; dat hoop ik van harte voor hen, want werkelijk, ik ben veel van hen gaan houden. Wat hun vader betreft, die boezemt mij minder belang in en ik zal hem zonder het minste gewetensbezwaar zoveel mogelijk geld aftappen!

En met dit voornemen bezielde, ging Raffles het huis weer binnen langs de tuinzijde.

Hij had de welnige dagen van zijn aanwezigheid goed besteed en de inrichting van het huis had volstrekt geen geheimen meer voor hem.

Hij wist dat de reusachtige brandkast in de werkkamer stond en dat die steeds goed gevuld was; hij wist op een prik, waar alle bedienden sliepen en had de ligging van de slaapkamer van de heer des huizes, als een plattegrond in zijn hoofd.

Hij had Charles Brand gewaarschuwd en hij wist, dat deze nauwkeurig op de afgesproken tijd op zijn post zou zijn.

Het was zeer laat in de namiddag en het etensuur had eigenlijk reeds geslagen, toen de beide paartjes bijna tegelijk van hun rijtoer terugkeerden, blozend en gelukkig.

Raffles nam de auto's in ontvangst, met het zelfde onbewogen gelaat van altijd, maakte ze schoon en zette ze in de garage, waarvan hij de deuren zorgvuldig sloot.

Hij gebruikte het middagmaal in het bediendenvertrek, in gezelschap van alle andere bedienden.

Kitty had een plaatsje naast hem weten te veroveren en deed aanhalig, tot grote woede van «het schaap»; maar Raffles at rustig verder en tegen het dessert stond hij op en zei:

— Aan al degenen, die er belang in stellen, deel ik even mede, dat ik mij hedenmiddag verloofd heb met een winkeljuffrouw!

Kitty slaakte een kreet, overwoog een ogenblik, of zij flauw zou vallen, maar bedacht zich en vloog pardoos «het schaap» om de hals.

— Dat is drie! bromde Raffles binnensmonds. Nu is alles in orde en nu begint voor mij de hoofdzaak!

Hij moest die avond nog het echtpaar Punch naar een schouwburg en terug brengen, maar om half één in de nacht was iedereen in het grote huis ter ruste gegaan, iedereen, behalve Raffles.

Hij wachtte tot één uur in het kleine kamertje boven de garage, daalde toen voorzichtig de trap af, opende de deur van de garage, liep haastig door de tuin en volgde de achtergevel, tot hij onder de vensters van de werkkamer stond.

Hij bleef een ogenblik luisterend staan en zette toen, zonder enig gerucht te maken, de ladder, die hij had meegenomen, tegen het balkon, dat zich voor twee der ramen bevond.

Hij klom er als een kat bovenop en behoefde nu niets anders te doen, dan een der raandeuren open te duwen, want hij had ze diezelfde avond reeds op een kier gezet.

Hij trok de gordijnen dicht en maakte licht.

In een hoek stond de geweldige brandkast, een zwaar meubel, dat menige inbreker zou hebben afgeschrikt.

Maar Raffles was niet de eerste de beste, en hij toog dadelijk aan de arbeid.

Hij had zijn instrumenten meegebracht, aan zijn eigen vindingrijkheid ontsproten en koppelde nu, door middel van een stopcontact, een electrisch toestel aan de gewone huisleiding, met behulp waarvan hij een vlam kon ontwikkelen van een ongehoefelijke hitte, die zelfs het hardste staal binnen korte tijd deed smelten als boter in een hete pan.

Hij beschermde zijn handen met dikke gummihandschoenen, bracht de verbinding tot stand, zette een bril met zwarte glazen voor zijn ogen en een ogenblik daarna speelde een verblindend witte vlam op de zijwand van de kast.

Het duurde een half uur, voor de hitte van de vlam groot genoeg was, maar toen druppelde ook het metaal van de kast, als grote watertranen langs de wand en een kwartier later had hij een gat gemaakt, zo groot als een vuist.

Maar hij zette de arbeid voort en na verloop van nog een half uur was de opening bijna vier vierkante decimeters groot geworden.

Raffles kon er nu gemakkelijk de gehele arm insteken, die hij met een soort asbest mouw tegen 't nog gloeiend hete metaal beschermde en daarop begon de inzameling van de buit, effecten, pakjes bankbiljetten, goudgeld en andere zaken van waarde, die hij in de grote tas borg, welke hij bij zich droeg.

Hij doofde het licht, na zijn instrumenten bij zich te hebben gestoken, klom van het balkon weer op de ladder, ging door de tuin in de garage binnen en opende zachtjes de deuren, die op de straat uitkwamen.

Daar stond een kleine, maar zeer snel-

le auto te wachten, waarin Charles Brand achter het stuurwiel zat.

Een korte, krachtige handdruk en 'e auto snelde in de duisternis weg.

Het was toen half vier in de nacht...

De volgende ochtend, een ogenblik nadat de diefstal ontdekt was, ontving Margaret een briefje van de volgende inhoud, met krachtige hand geschreven:

Waarde Miss Margaret!

Gij ziet nu, dat ik gelijk had, toen ik u enige dagen geleden zei, dat niet alles goud is, wat er blinkt!

Ik ben zo vrij geweest uw vader te bestellen voor een bedrag van 43.993 pond sterling en nog een kleinigheid. Hij is echter zo rijk, dat hij het nauwelijks zal merken.

Niettemin zou het dus wel wat vreemd zijn geweest wanneer uw voornemens eens tot uitvoering waren gekomen!

Vergeef mij de kleine teleurstelling, die ik u wellicht veroorzaak, maar geloof mij, bij voortduring.

Uwe onderdanige en toegenegen
dienaar,

JOHN RAFFLES

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE MOORD IN HET CABARET

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	54. — Een documentenjacht.
2. — De gestolen Dolk.	55. — De Verrijdelde Ontvoering.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
4. — Het Verwisselde Lijk.	57. — Een Misluke Samenzwering.
5. — Zonderlinge Epidemie.	58. — De Kool des Dood's.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	59. — Jacht op Fortuin.
7. — De Wraak der K. K. K.	60. — De Gouden Wisselbeker.
8. — Twee Doodsvijanden.	61. — Een Fatale Vrouw.
9. — De Meester herleeft.	62. — Een moderne Blauwbaard.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
11. — Raffles en Amor.	64. — Een Spaans Drama.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	65. — Een merkwaardige diefstal.
13. — De Broeder van Nicholson.	66. — Spoken op Marshy Manor.
14. — Avontuur in België.	67. — Chantage en Hypnose
15. — De Moord in Kamer 13.	68. — De Lokstem van het Goud
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	70. — Het Revolutie Complot
18. — De Strijd om het Geheim.	71. — Het Verlaten Huis
19. — Naar het Goudland.	72. — Het Spel met de Dood
20. — Bloed en Goud.	73. — Het Verstoorde Feest
21. — De buitenste Duisternis.	74. — Russisch Goud
22. — De Waanzinnige.	75. — Een Moderne Feninson
23. — De gestole claim.	76. — De Moord in Fenchurch Street
24. — De bergduivel.	77. — Het Violwonder
25. — De Goud-fee.	78. — De Raadselachtige Moord
26. — Onrust op Holderness Hall.	79. — Een Avontuur in China
27. — Het Geheime Document.	80. — De Verborgene Schat
28. — De Redding van «Goudhaar».	81. — De Chinese Schatkamer
29. — «Goudhaar».	82. — De Bende van de Gouden Ster
30. — De Smokkelkoningin.	83. — Sensatie in de Opera
31. — De Misdaad in de trein.	84. — De Folterkelder
32. — De Revue-Girl.	85. — De Bedrieger bedrogen
33. — Professor Shirley.	86. — De Geheimen van Parijs
34. — De Kit van Wong Li.	87. — Speelzucht en Misdaad
35. — De Gewaande Radjah.	88. — De Diamanten Spin
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	89. — Een duivelse Uitvinding
37. — De Duivels van de Gele Zee.	90. — Parijse auto bandieten
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	91. — Het Trio Desmond.
39. — Vijftig tegen één.	92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
40. — Ilona, de avonturierster.	93. — Als het Goud lokt.
41. — De Kelder des Dood's.	94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
42. — De onverwachte terugkeer.	95. — Wie was de Derde Man?
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
44. — De Stem van het Verleden.	97. — De Ontvoerde Diplomaat
45. — Zwarte Anna.	98. — Rumor van de Werby
46. — Het Juweel van Prins Omar.	99. — Gevaren van de Wereldstad
47. — Gevaarlijk spel.	100. — Moderne Piraten
48. — Het Goud van de Metropitanbank.	101. — Het Filmkasteel
49. — De Bende van Myra Bonati.	102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
50. — Merry-Kid de verklikker.	103. — Een Onderaards Drama
51. — Het Verlaten Slot.	104. — De Verzonken Metropolis
52. — De Riolen van Parijs.	105. — De Vreemde Chauffeur
53. — Rovers en Verraders.	

IN VOORBEREIDING:

106. — De Moord in het Cabaret